

• TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO QUỶ XUNG TỘI

MA VĂN LIÊU

Kỳ 35

Như tôi đã thưa, sau khi ba phụ nữ “áo đen” lãnh bí tích Thanh tẩy, tôi bắt đầu có linh cảm mình sẽ gặp nhiều rắc rối. Quả đúng như vậy! Rắc rối thứ nhất vừa xong, tôi gặp ngay rắc rối thứ hai.

Trước khi kể tiếp, tôi muốn nói chút suy nghĩ nhỏ. Phải thừa nhận Chúa vô cùng khôn ngoan, công bình, nhân hậu và đầy tình thương, đã an bài từ việc lớn đến việc nhỏ cho mọi con cái trên đời; một ví dụ mọn, dân quê hẻo lánh bị thiếu vắng bệnh viện, bác sĩ, thuốc men... thì Chúa liền bù đắp cho họ biết những phương thức lạ kỳ để chữa khỏi một số bệnh cách dễ dàng và mau chóng -dẫu dân thị thành không tin và có cười nhạo khinh dể-. Ý tôi muốn nói, với những vết thương bị từ vụ chết hụt, nếu tôi đến bệnh viện tỉnh, chắc các bác sĩ sẽ chữa trị rườm rà và lâu lác bằng thuốc men linh kinh, chi phí tốn kém... trái lại, ở đây chỉ với ba ông thầy ta luôn sẵn lòng, tôi được chữa khỏi chỉ trong thời gian ngắn không ngờ: mười ngày. Một ông thầy chuyên về bó xương chẳng ồn ào, cách băng bó có vẻ thiếu vệ sinh nhưng chưa đầy một tuần, tay gãy của tôi lành lặn như cũ, trán bị nứt cũng chỉ bôi thuốc và bôi thuốc. Một ông thầy chuyên về các vết thương thuộc da thịt lại càng nhẹ nhàng hơn, xức thuốc tựa như bôi dầu nóng, vậy mà chỗ lở loét ghê nhất cũng chẳng có dịp để nhiễm trùng. Một ông thầy chuyên về nội thương chỉ cần bắt mạch hốt vài ba thang thuốc Bắc vừa trị bệnh vừa bồi bổ khiến tôi hoàn toàn khỏe mạnh như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Thật vậy! Mãi đến sau này tôi vẫn không bị một thứ bệnh hậu nào hành hạ.

...

Khi tôi bắt đầu lao vào công việc thường ngày, bỗng một hôm có hai cô gái xinh đẹp lộng lẫy, tuổi độ đôi mươi cùng nhau đến xin học để được vào đạo Công giáo.

Như thường lệ, tôi sắp xếp lịch dạy vào 2 giờ trưa mỗi ngày trừ chúa nhật và hăng say đem hết những kiến thức giáo lý nói cho họ. Bù lại, hai cô gái chăm học, siêng năng và đúng giờ.

Tôi và hai cô gái mau chóng thân thiện với nhau vì họ thường hay nán lại một chút sau mỗi giờ học để trò chuyện, quét qua cái nhà, sắp xếp lại phòng khách, hoặc để giúp tôi vài việc lặt vặt trong nhà thờ. Thịnh thoảng họ còn mua cho tôi đồ dùng linh tinh, quà bánh chút đỉnh... Nói chung, hai cô gái trẻ tuy rất đẹp nhưng cởi mở, ngoan hiền, duyên dáng và thật dễ mến.

Có vài lúc tâm tư tôi thoáng chút nghi ngờ, ý nghĩ tôi thoáng chút lo lắng khi chợt nghĩ rằng, hai cô gái đáng người của phố thị này do ai sai tới để hãm hại tôi cũng nên; hoặc họ ngụy trang người tốt với ý đồ xấu. Nghi ngờ, lo lắng chỉ thoáng qua rồi tôi lại quên ngay khi thấy càng ngày hai cô học trò dễ cung càng quyen luyện tôi cách lạ kỳ, quyen luyện hơn mức bình thường. Tôi không dám chắc trăm phần trăm là cả hai cùng phải lòng tôi, nhưng ánh mắt, cử chỉ, lời nói và nụ cười của họ lúc nào cũng hàm ý, lúc nào cũng làm cho tôi ngây ngất.

Dần dần họ biết hết mọi ngõ ngách trong nhà. Đôi lúc họ còn sử dụng phòng vệ sinh, phòng tắm của tôi một cách rất thoải mái hồn nhiên. Thậm chí nhiều khi họ ra vô phòng ngủ rồi leo lên

giường tôi để nghịch ngợm nằm thử.

Nghĩ cũng tội cho giáo dân! Tôi đoán có lẽ trong thời gian đó thể nào cũng có vài ông biện, ông giáp, hay vài giáo dân muốn nhắc nhở, cảnh giác, khuyên nhủ để tôi đừng buông thả, đừng trâm mình trong sự liều lĩnh, chí ít cũng nên thận trọng đừng quá tin ai, nhất nữa tin những cô gái trẻ đẹp không phải người trong họ đạo. Có lẽ tại vì thời này tuy là thời của chiến tranh hỗn loạn, nhưng những tệ nạn như lừa gạt, ăn trộm, cướp giật, lừa tình... tương đối ít. Thật vậy! Đây là thời mà để quên xe đạp hay xe gắn máy ngoài đường không mấy khi bị trộm; tối ngủ không cần đóng cửa nhà; các nhà thờ đâu đâu cũng đều mở toang mọi cánh cửa và để như vậy suốt cả ngày, mặc ai ra vô tùy ý mà chẳng có việc gì xảy ra; người ta chưa có khái niệm rõ ràng về hàng giả, người giả, kẻ gian, vì thế người ta ít nghi ngờ nhau... Hay cũng có lẽ vì giáo dân rất kiêng dè tôi nên tuyệt nhiên chẳng ai dám lên tiếng để nhắc nhở, khuyên răn tôi. Vậy là tôi mặc sức “tung hoành” làm theo bản năng, sở thích và phán đoán ngốc nghếch của mình.

Lâu ngày, hai cô học trò trẻ đẹp và quyến rũ ấy còn tìm mọi dịp để nắm tay tôi, để động chạm vào thân thể nhau, để đứng sát sạt như muốn dán vào người tôi dù miệng lúc nào cũng “*thấy... thấy, trò... trò*” ra vẻ nghiêm túc, ra cái điều chẳng có ý gì khác. Tôi cũng vậy nào có hơn gì!

Mới chỉ có non một tháng mà ba thầy trò đã thân thuộc nhau, quen hơi nhau như đã qua một năm dài.

Những giờ giáo lý ngày càng kéo dài ra hơn, vì tôi lúc nào cũng muốn được ở bên họ; lòng trí tôi dễ mê quên hết thế sự khi có họ kề bên. Trong hai cô gái, tôi hứng thú nhiều hơn với cô tên Bích. Thấy tôi thiên vị như thế nhưng cô còn lại tên Loan chẳng những không ghen tuông, trái lại còn khuyến khích và giúp cho chúng tôi càng thân mật nhau hơn.

Có những hôm khi từ phòng tắm bước ra vừa vào đến cửa phòng ngủ tôi tá hỏa khi nhìn thấy hai cô gái trút bỏ hết áo quần, trần truồng nằm trên giường tôi, miệng còn kêu: “*Phòng thấy nóng nực quá thầy ơi!*” để giải thích cho việc lỏa thể tự nhiên như vậy.

Có những lần cô Bích vào phòng tắm, rồi lấy lý do nhờ tôi việc gì đó, khi tôi bước vào thấy cô trần truồng. Đã không e thẹn, cô ta còn ra vẻ như tình thế bắt buộc phải vậy.

Có những lúc cả hai ôm lấy tôi và có những cử chỉ cực kỳ khêu gợi.

Tôi cứ để mọi việc trôi đi mà không có chút can ngăn. Đó là sự sai lầm và hư hỏng của tôi, điều làm tôi phải trả giá đắt. Sau này mỗi khi thừa chuyện với bất cứ bề trên nào, tôi đều thú nhận đúng sự thật, tuyệt không tìm cách biện minh cho mình, vì nhiều khi hậu quả xấu xảy đến chỉ vì mình buông mình trôi xuôi chưa cần phải có hành động xấu.

...

Rồi chuyện gì phải đến cũng đến.

Tôi thường tắm rửa vào buổi trưa, vừa do thói quen, vừa do nắng xúr này –sát nách Campuchia- có vẻ quá nóng vào buổi trưa, nhưng cũng vừa do hoàn cảnh, tức trong thời dựng biểu hàng ngày của mình, từ trưa đến chiều và từ chiều cho đến tận mười giờ đêm, tôi không còn một chút thời giờ dư nào để lo việc riêng mình.

Chuyện xảy ra vào một ngày đầu tuần.

Hôm đó nghỉ trưa vừa dậy, nghe tiếng chuyện trò ngoài sân nhà thờ tôi biết ngay hai cô học trò yêu dấu, Bích và Loan, đến học giáo lý như thường lệ. Nhìn đồng hồ thấy chưa tới giờ dạy, tôi vào phòng tắm.

Tắm gần xong, tôi bỗng nghe tiếng la hét vang dội ngoài cổng nhà thờ. Tiếp theo là những thứ tiếng ồn ào của một nhóm người.

Khi tôi chưa kịp nhận ra sự thể thì tiếng la hét ồn ào cùng tiếng chân chạy rầm rập của nhóm người đó tiến vào nhà xứ, xông vào tận phòng tôi đang tắm. Nhóm người đó vừa đập cửa phòng

tắm vừa la hét âm ỉ:

- Đ.m. mở cửa! Mở cửa! Mở cửa ra mau, thằng chó!

Không biết chuyện gì nhưng tôi không vội mở chốt cửa, để chờ xem có việc gì. Họ bắt đầu đập cửa mạnh hơn, động cửa, rồi mạnh tay đập phá đến tan tành cánh cửa gỗ mỏng manh, miệng la hét cách dữ tợn khi vừa thấy tôi:

- Nó đây rồi! Bắt nó! Bắt nó giải cho chính quyền! Thằng đội lột thầy tu! Thằng đòi truy! Thằng trốn quân dịch để đi bắt gái, để hiếp dâm con gái nhà lành! ...

Và còn nhiều tiếng la hét rũa xả thô bỉ nữa tôi không thể nào nhớ hết.

Tôi không hiểu nhóm người này là ai, động lực gì khiến họ căm ghét tôi đến vu khống trắng trợn như vậy; cũng có thể họ là cha, bác, chú, anh, em, bạn... gì của hai cô học trò xinh đẹp kia cũng nên! Nhưng cái gì khiến họ vu khống tôi tội “bắt gái”; tôi đã làm gì để họ trút lên đầu tôi tội “hãm hiếp con gái nhà lành”?

Phá được cửa, nhóm hung dữ ước độ bảy tám người phần đông là đàn ông trai tráng, xông vào túm chặt lấy tôi, lôi tôi ra ngoài không cho tôi kịp mặc áo quần; may là trên người tôi vẫn còn một chiếc quần đùi trắng, chiếc quần còn đang đầm nước vì tôi đang tắm.

Họ quát nạt, trối và hung hăng đẩy tôi ra ngoài sân nhà thờ.

Ra tới sân, tôi còn hoảng hốt hơn khi nhìn thấy một cảnh tượng không thể ngờ.

Hai cô học trò xinh đẹp kiều diễm ngày nào của tôi có mặt ở đó nhưng bỗng dưng họ như diễn viên đổi vai thay lột; họ không còn là những cô học trò ngoan hiền, duyên dáng và dễ thương nữa rồi, mà đã trở thành những cô gái rất lạ lùng: già giặn, lối đòi, chua ngoa, đánh đá, dữ tợn và có vẻ gì đó rất gian manh xảo trá... tôi không thể tưởng tượng nổi! Cô gái tên Bích không một mảnh vải che thân, trần truồng như nhộng, hai tay bùm lại che phần thân thể phía dưới đang máu chảy đầm đìa, đứng dựa hờ vào tường vừa khóc rên ư ử vừa nhìn tôi với ánh mắt căm thù. Cùng lúc đó cô gái tên Loan với chiếc áo trắng mỏng manh dường như bị xé đến rách te tua, để lộ nguyên bộ ngực ra, đứng giữa sân dậm chân la hét một cách dữ dằn không ngớt những lời chửi bới tục tĩu và những lời nguyền rủa rất cay độc nhắm vào tôi.

Khi tôi bị đẩy ra sân, cô gái tên Loan còn chỉ thẳng vào mặt tôi hét to:

- Nó đó! Chính thằng khốn nạn này đây! Con quỷ râu xanh! Nó hãm hiếp hai chị em tôi! Nó làm hại đời con gái chúng tôi rồi!... Bà con tới đây mà xem! Thằng thầy tu hãm hiếp con gái... Trời tru đất diệt nó đi!... Đ.m. thằng thầy tu!

Cô gái tên Loan còn hét to bằng nhiều lời lẽ tục tĩu khác nữa mà tôi không thể kể ra đây.

Đến đây thì tôi bắt đầu dần hiểu ra mọi chuyện.

Như đất trời đảo lộn, tôi cảm thấy mình lâu nay bị hai cô gái này lừa dối khủng khiếp, nói là để học đạo, nhưng để gài bẫy.

Tuy nhiên, khi tôi quan sát thấy những người bắt trối mình đều là những người xa lạ, không hề có một giáo dân nào trong số họ, tôi liền cảm thấy bình tĩnh lại chút ít; vả lại, xô đẩy kéo lôi tôi ra được tới sân nhà thờ thì nhóm người này giờ đây hình như chẳng còn vẻ gì là hung dữ như ban đầu nữa, lại giống như chẳng còn việc gì để làm nữa, họ đứng xa xa có vẻ sớ rớ. Ngẫm nghĩ thấy đúng! Tự nãy giờ nhóm người này chung quy đã có đánh, có đá... tôi cái nào đâu! Còn nói trối thì cũng chỉ là buộc dây quanh hai cổ tay tôi một cách sơ sài đến nỗi tôi tin mình có thể bứt đứt dây trối dễ dàng. Nghĩ đến đó tôi có một cảm giác hơi yên tâm; cũng từ đó, tôi từ từ lấy lại chút ít bình tĩnh và đứng yên không nói tiếng nào.

Chỉ trong nháy mắt, có lẽ chưa đầy 5 phút từ khi diễn ra sự việc, như đã có sắp đặt và như đã chực chờ sẵn đâu đó từ lâu, đại diện chính quyền xã, ấp, đi cùng với hai viên cảnh sát viên áo trắng, vài anh lính thuộc lực lượng nhân dân tự vệ vác súng trường có mặt đầy đủ; đối với hai cô gái thì họ đưa quần áo cho mặc, đối với tôi thì không, ngược lại họ còn mắng mỏ, hãm dọa và nạt

nộ tôi một lúc; họ vào phòng học lôi bàn ghế ra ngồi lấy lời khai của hai cô gái -phải nói hai cô gái khai toàn những lời láo xược, man trá và bịa đặt trắng trợn không chút ngưng ngừng-.

Sau khi lập biên bản xong, họ đọc to rồi ép buộc tôi ký tên vào. Tôi nhất định không chịu ký. Họ quát tháo, mắng chửi rồi dọa sẽ giam tôi vào tù... Nhưng mặc cho họ nói gì, làm gì, tôi vẫn không ký tên vào tờ biên bản hình như đã được soạn sẵn từ trước.

Thấy không buộc tôi được, họ cùng ký tên với nhau, rồi sai người đi tìm các ông biện, ông giáp để ký vào biên bản; nhưng mãi vẫn không tìm được ông Quý chức hay giáo dân nào ngoại trừ một vài giáo dân lam lũ nghèo dốt nát ló chen lẫn với những người hiếu kỳ ngoại đạo đứng quanh các hàng rào nhà thờ.

Nhóm người thuộc chính quyền lại sai nhau đi tìm ban Quý chức nhiều lần nữa.

Tôi thấy lạ và tự hỏi tại sao vào lúc này, ban Quý chức lẫn giáo dân đang ở nơi đâu mà mất tăm mất biệt. Họ có hay biết sự việc đang xảy ra hay không? Nếu biết thì họ ở đâu và làm gì? Nếu không hòa theo hai cô gái kia và nhóm người lạ mặt nọ thì cũng hiện diện chứng kiến vì tò mò; nếu không bênh vực tôi thì cũng có mặt để xem người ta uy hiếp một ông thầy từng giúp đỡ họ đạo của họ. Tôi thật không hiểu ra làm sao, mọi tình huống đều có vẻ khó hiểu.

Tôi còn đang nghĩ ngợi lung tung thì bỗng nghe tiếng huyên náo ở đoạn đường bên trái trước cổng nhà thờ. Một đám rất đông người có tổ chức kéo đến nhà thờ; đi đầu là một số ông trong ban Quý chức, sau đó là giáo dân. Tất cả rầm rập nhưng thình lặng, tay không cầm gậy gộc hay một thứ gì... kéo đến đông đến nỗi đứng gần như chật kín sân nhà thờ, tràn ra ngoài đường.

Tôi vẫn kịp nhận thấy, khi đám đông giáo dân còn cách nhà thờ gần trăm mét, nhóm người vây bắt tôi lúc này bỗng nhiên nháo nhào bỏ chạy tán loạn chui trốn mất dạng vào các con hẻm gần đó; hai cô gái láo liên hết nhìn chính quyền lại nhìn đám người đang đi tới, hình như hai cô gái cực kỳ lúng túng vì sợ hãi chẳng biết tính sao, nhưng rồi chỉ trong phút chốc, họ cũng nhanh chân bỏ chạy ra khỏi sân nhà thờ, rồi trốn thoát mà chẳng ai buồn ngăn chặn. Vài anh lính nhân dân tự vệ nhân không ai để ý, cũng khéo léo lách mình qua những lỗ hổng của hàng rào dâm bụt trốn ra khỏi sân nhà thờ.

Cũng vậy, khi ban Quý chức và giáo dân rầm rộ nhưng im lặng và trật tự tiến vào đứng chật kín sân nhà thờ, trong khi một vài ông biện vội đi vào trong nhà lấy y phục ra cho tôi mặc, thì nhóm người thuộc chính quyền tự động đứng lên, nép vào nhau đứng ở dưới tán cây xoài, mất hết vẻ huênh hoang lúc ban đầu. Chỉ còn duy nhất ông đại diện Hội đồng xã là ngồi nhấp nhòm trên ghế sau chiếc bàn; có vẻ như ông ta cố lấy hết can đảm để chia tờ giấy biên bản hướng về phía các ông biện ông giáp và nói:

- Ông thầy tu của các người đã vi phạm thuần phong mỹ tục cách công khai giữa thanh thiên bạch nhật và bị bắt quả tang. Nay lấy lời khai của những cô gái nạn nhân với sự chứng kiến của nhiều người, chính quyền lập biên bản, nhưng ông ta không chịu ký tên thì các ông phải đứng ra đại diện ký thay để đưa về cấp trên giải quyết.

Các ông biện, giáp và giáo dân im phăng phắc, không ai lên tiếng.

Chờ một lúc ông đại diện Hội đồng xã lại nói tiếp:

- Ký hay không ký thì chúng tôi cũng phải giải ông ta về giam tại xã chờ ngày chuyển lên quận và tỉnh để đưa ra tòa...

Mọi người vẫn trả lời bằng sự im lặng tuyệt đối.

Ông đại diện Hội đồng xã còn nói thêm vài câu nữa, nhưng cũng chỉ nhận được sự im lặng.

Đến hơn ba giờ chiều, nắng dịu, những người hiếu kỳ cũng nản lòng bỏ về dần, ông đại diện Hội đồng xã cuối cùng cũng đứng dậy rời khỏi ghế và nói một lần cuối:

- Hừm! Tôi cho các người suy nghĩ đêm nay. Nếu không ký chúng tôi sẽ hành động, lúc đó đừng có trách.

Ông lệ làng ra về, nhóm tùy tùng cũng lễ đờo bước theo sau một cách rón rén.

...

Khi tôi kể lại mọi sự việc cho ban Quý chức và giáo dân thì mọi người cũng đua nhau kể cho tôi nghe rằng từ lâu tất cả đã bàn bạc và chuẩn bị tinh thần để đối phó với tình huống xấu mà chính quyền sẽ hãm hại tôi. Vì vậy khi vừa nghe xảy ra chuyện, trước hết không ai tin, kể đến họp bàn cách đối phó.

Nghe xong chuyện tôi mới biết họ đạo thực tình thương tôi, đồng thời nghiệm ra rằng, nhiều khi giáo dân biết hết và biết trước cả giáo sĩ tu sĩ, nhưng vì giáo dân không nói, khiến giáo sĩ tu sĩ cứ cho họ là ngu muội, dễ bảo... để rồi nhiều khi đi quá trớn và chuốc lấy thất bại.

...

Sau khi mọi người ra về, tôi dần dần rơi vào cơn khủng hoảng của sự chán nản cùng cực.

Khoảng vài ngày sau, tôi có một quyết định hầu như rất chắc chắn trong đầu rằng mình sẽ không tiếp tục đi tu nữa. Tôi không tỏ cho ai biết ý định ấy của mình, tôi giấu cơn giông tố đang âm ầm nổi lên trong tâm hồn bằng cách giả bệnh suốt một tuần. Tôi tránh cả việc vào nhà thờ để khỏi kinh sách gì nữa với giáo dân, chỉ còn giữ duy nhất việc lần chuỗi và lần trong nước mắt.

Tội nghiệp! Các ông biện, ông giúp... chia phiên canh giữ cho tôi khỏi bị hãm hại; nhưng họ đâu thể canh giữ nỗi buồn sầu chán nản lớn lao đang tấn công lòng tôi.

Thương cho giáo dân! Nhất là các bà, rón tìm cách an ủi tôi, nhưng đâu ai biết tôi đang tìm cách trốn chạy.

Lúc này tôi chỉ thềm về với má tôi thôi.

Suy đi tính lại nhiều lần, tôi quyết tâm trốn khỏi họ đạo vào sáng đầu tuần tới.

(còn tiếp)